

styrelsens Flertal stille sig meget velvillig over for denne Sag og ikke brugt Loven paa nogen anden Maade end i den Aand og under den Forudsætning, den er givet. Men det er øjenhuligt, at det bliver mere og mere vanskeligt for Kommunalbestyrelsen at give Samtykke til disse kirkelige Vigninger, naagtet Administrationen er gaaet frem med den højeste Grad af Maadehold og har, som Motiverne oplyse, kun en enkelt Gang forlangt Halvdelen eller der omkring, men i Reglen har forlangt en Fjerdepart af det, der kunde være paalignet ifølge Loven af 1888. Efter de Forhandlinger, der fandt Sted i 1888 i det andet Ting, er det sikkert nok, at man ikke havde ventet, at der skulde være nogen Vanskelighed ved at faa Kommunalbestyrelsens Samtykke i alt Fald til saa smaa Beløb, som man har forlangt, og man kan derfor vistnok ogsaa trygt gaa ud fra, at det andet Ting vil være med til at give Loven en noget klarere Affattelse, der hæver enhver Misforstaaelse paa dette Punkt, saa at de almindelige smaa Beløb gaa deres Gang ved Erklæring fra Kommunalbestyrelsen, og at der kun er Tale om direkte Samtykke, naar det gælder større, ekstraordinære Beløb.

Jeg kunde have ønsket, at den højtærede Minister havde bestemt foreslaaet, at der kun skulde kræves Erklæring, naar man ikke gik over det Beløb, som var nævnt i Loven af 1888 eller i alt Fald, at der kun skulde kræves Erklæring, naar der vare Tale om større Beløb end Ministeren foreslaar, nemlig det, der har været anvendt i Gennemsnit i de sidste fem Aar. Jeg er noget bange for, at det bliver noget vel lidt. Jeg betragter det nemlig som temmelig givet, at man i Reglen ikke vil komme over dette gennemsnitlige Beløb af de sidste fem Aar, hvori man i Reglen kun har lignet $\frac{1}{4}$, og da jeg anser det for givet, at der ikke vil blive Tale om i Fremtiden fra Kommunalbestyrelsens Side, ikke ret tit i alt Fald, at give rene kommunale Tilskud, og da jeg tillige anser det for tvivlsomt, hvorvidt man i Rigsdagen kan enes om større Beløb af Statstilskud til de københavnske Kirker, ganske simpelt af den Grund, at der er en vis Unimodighed mod Hovedstaden rundt omkring i Provinserne, og at de københavnske Repræsentanter ikke i nogen særlig Grad lægge sig i Selen for at faa disse Statstilskud, og man altsaa i alt væsentligt er henvist til denne Vigning og privat Indsamling, er jeg bange for, at det Beløb her kræves er noget vel lille. Man maa, hvad den private Indsamling angaar, huske paa, at et er, at velhavende Beboere give til en Kirke i et Sogn, i deres eget

Sogn, men noget andet er, at de skulle rejse en Kirke i et andet Sogn. Det, der er foreslaaet, kan imidlertid maaſte gaa an, og da Ministeren ikke har forlangt mere, vil jeg heller ikke anbefale Tinget at gaa videre. Men det vil jeg sige, og derfor har jeg taget Ordet i Dag, at hvis man ikke kan faa slaaet fast, at et mindre Beløb kan lignedes ved Erklæring fra Kommunalbestyrelsen, mener jeg, at vi ikke paa nogen Maade skulle tage Loven og gøre den definitiv. Jeg mener, vi maa da, ligesom hidtil vedtage Loven fra Aar til Aar, eller gaa tilbage til det gamle, der var, at Kirkebestyrelsen ifølge D. L. 2—22—64 paalignede Sognene, hvad der var nødvendigt til Kirkerens Vedligeholdelse, Reparation, Betaling af Gæld osv. Men det var kun det enkelte Sogn, man maatte paaligne det, og det var særlig uheldig i Kjøbenhavn, dels fordi de Sogne, der skulde paalignes, vare fattige, og dels fordi der foregaar mange Flytninger. Saa at det kan hænde, at en Mand kommer til at betale til 3—4 Kirker uden at bruge nogen af dem. Det heldigste er, at det bliver ved at være, som dette Forslag bestemmer, at Kjøbenhavn i kirkelig Henseende er et eneste stort Sogn; men endnu mere nødvendigt er det, at Kirkebestyrelsen faar Lov til lignede det nødvendige paa Kirkens Medlemmer, og hvis man ikke kan faa Sikkerhed for at beholde denne Tilladelse, maa man hellere blive ved det bestaaende.

H. N. Hansen: Efter de Udtalelser, som den sidste Tale har fremsført, og til hvilke jeg i alt væsentlig kan henholde mig, skal jeg udtale nogle Bemærkninger til nogle af Lovforslagets Paragraffer. Den første Bemærkning skal jeg knytte til § 2, idet man i det foreliggende Forslag forandrer de Ord, der staa i Loven af 1888, og som lyde saaledes, at Vigningen skal ske ved et Tillæg til den årlige Indkomst af indtil $\frac{1}{6}$ pCt. af den stattepligtige Indkomst, saaledes at midlertidigt Ophold i Aarets Løb uden for Staden ikke bevirker nogen Nedsættelse. Jeg tror, at denne Affattelse fra 1888 var heldigere end den, der staa i Lovforslaget, og jeg ser ikke, hvorfor man har forandret Henvisningen til, at det skal ske ved et Tillæg til den årlige Indkomst, efter som man her kommer ind paa andre Kommuneskatter end Indkomstskatten. Desuden anser jeg det for uhenstgtsmæssigt, at man har indsat Ordet „samt idigt Ophold uden for Staden bevirker ingen Nedsættelse“ i Stedet for „midt idigt“, og jeg kan ikke tro andet, end at det maa være ved et ligefrem Uheld, at det er stet, thi Meningen maa jo dog vel